

[C. J. F. Sven.]

Hensyn til, at Arbejdsløsheden falder forskelligt paa de forskellige Fag, er Arbejderne saa uhyre ængstelige for at komme sammen med Arbejdergrupper, der kan forventes at have større Arbejdsløshed end den, man regner med selv at kunne faa. Men dette er i Virkeligheden en i egentligste og daarligste Forstand udpræget egoistisk Opfattelse. Ingen kan være i Tvivl om, at den voldsomme tekniske Udvikling, man for Tiden har, medfører, at enkelte [Erhverv ligger forholdsvis godt, medens andre, og vel desværre de fleste, ligger daarligt. Naar dette er Tilfældet, er det naturligvis ikke, fordi Arbejderne i den Art af Bedrifter, der gaar godt, i og for sig er dygtigere end Arbejderne i den Slags Virksomheder, der gaar daarligt. Skal derfor den megen Tale om Solidaritetsfølelse være andet end Mundsvejr, bør Arbejderne i de Virksomheder, der gaar godt, virkelig yde deres Bidrag til at hjælpe deres Klassefæller i de Erhverv, der gaar daarligt, hvilket vil sige, at Krisekasserne rettelig bør omfatte samtlige Arbejdere. Da Arbejdsløshedslovgivningen hviler paa Forsikringssynspunktet, hvilket man ikke mindst fra Socialdemokraternes Side er mere end ivrig for at fremhæve, er det eneste naturlige ogsaa, at det forsikringsmæssige Grundlag for Krisefonden kommer til at hvile paa et saa bredt Grundlag, som det lader sig gøre, og helst omfattende samtlige Arbejdere. Jeg vil tro, at Modstanden mod at skabe den store fælles Krisefond let lod sig overvinde, hvis blot nogle af de ledende Socialdemokrater satte en Smule ind paa overfor deres store Skare af Arbejdervælgere at opheve den Mangel paa Fællesskabsfølelse, som saa øjensynlig her gør sig gældende.

Vedrørende det foreliggende *Forslag til Lov om Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde* skal jeg bemærke følgende. Den foreslaaede Overgang til Rentesystemet kan vistnok i visse Retninger siges at være formaalstjenlig, og vi vil derfor for vort Vedkommende ikke principielt modsætte os en Ordning, idet vi dog maa forbeholde os vor Stilling til den nærmere Udformning. Derimod maa vi meget bestemt advare imod, at man inddrager under Loven Ulykkestilfælde, som indtræffer paa Vejen til og fra Arbejdsstedet. Rent bortset fra Bekostningen ved en saadan Foranstaltning maa det hævdes, at Arbejdsgiverens Risiko for indtrædende Ulykkestilfælde først bør hvile paa ham i det Øjeblik, Arbejderen kommer ind paa Arbejdsstedet. Det er vel rigtigt, at Arbejderen ikke kan komme i Arbejde uden at bevæge sig til Arbejdsstedet, men

han vil heller ikke kunne komme der, uden at han i det hele taget eksisterer fra Dag til Dag. Man kunde derfor sige, at Forsikringen burde omfatte alle de Ulykkestilfælde, der indtraf fra det Øjeblik, den paagældende Arbejder staar op om Morgenen, til han gaar i Seng om Aftenen; vilde man endelig, kunde man saamænd godt ud fra en lignende Betragtning komme til at hævde, at Arbejdsgiveren maatte sørge for Forsikring mod Ulykkestilfælde hele Døgnet. Mod at udvide Forsikringen som foreslaaet taler ogsaa, at Arbejdsgiverne aldeles ikke er Herre over, ad hvilke Veje og paa hvilken Maade Arbejderen vil søge at naa sit Arbejdssted. Det kan være, at han netop vælger et risikabelt Befordringsmiddel eller særlig risikofyldte Forbindelseslinier.

I den Betænkning, der er afgivet af det Udvalg, som Socialministeren i 1929 nedsatte, findes der, Tillæg A. Sp. 4425, en meget interessant og tillige belærende Beretning om, hvorledes Udviklingen har været i Sverige, hvor man har Forsikring ogsaa mod Ulykker paa Vejen til og fra Arbejdsstedet. Af samtlige Ulykkestilfælde, der hørte under den svenske Rigsforsikring, udgjorde de herhenhørende Tilfælde for Mænd i 1922 1,6 pCt., der jævnt stiger til 3,1 pCt. i 1926. For Kvinders Vedkommende er Stigningen ogsaa mærkbar; i 1922 udgjorde disse særlige Tilfælde 5,5 pCt. og i 1926 11,7 pCt., altsaa en meget betydelig Stigning. Og ser man paa Forholdet mellem det samlede udbetalte Erstatningsbeløb og det Beløb heraf, der angaar Ulykkestilfælde paa Vejen til eller fra Arbejdsstedet, andrager den for Kvindernes Vedkommende i 1926 ikke mindre end 13,9 pCt. Det er altsaa ikke helt smaa Summer, det drejer sig om. Det Flertal i Udvalget, der har foreslaaet Udvidelsen, erkender da ogsaa selv de Betæneligheder, der kan være her, idet man i øvrigt anslaaer Forøgelsen af Udgifterne til 4 à 5 pCt. Men dette Skøn om, hvorledes det i givet Fald vil gaa, tør man, saaledes som det hele ligger, ikke bygge videre paa.

Selv om man vil nære nogen Betænelighed ved Optagelse af Erhvervs sygdomme under Ulykkesforsikringen, er det i saa Henseende stillede Forslag af en saadan Beskaffenhed, at der maaske vil kunne naas Enighed derom.

Dette vil derimod neppe blive Tilfældet med Hensyn til Indretningen af Forsikringsforbund til Afløsning af de nu gældende Regler, hvorefter man jo i det væsentlige er frit stillet med Hensyn til, hvor man vil tegne sin lovpligtige Ulykkes-